

Év végi mérlegek

Kéri László | 2023. december 29. 14:30

Az év utolsó napjaiban/heteiben folyamatosan készülnek az év egészét értékelő összegzések, amelyekben a legtöbbször különös hangsúlyt kapnak az év utolsó hónapjának eseményei, hiszen azokat a rövidtávú emlékezet aránytalan jelentőségűvé képes felnagyítani. Elemzésünkben olyan decemberi eseményekre irányítjuk a figyelmet, amelyeknek az év egésze szempontjából is kitüntetett fontossága lehetett.

Az inflációról

Nem kétséges, hogy 2023-ról elsősorban a kiugróan magas infláció lesz majd a kollektív emlékezet elsőszámú, említésre méltó fejleménye. Decemberben ugyan a kormányzati hancegés megpróbálta a várva várt – és jóideje már előre beharangozott – egyszámjegyű áremelkedést páratlan gazdaságpolitikai sikerként ünnepelni, de a mesterséges médiazaj sem nyomhatta el, hogy a magyar lakosság aránytalanul nagy többségének ebben az évben sok éve nem tapasztalt jövedelem-vesztéssel kellett szembesülnie. A példátlan jövedelem-vesztés szociális következményeivel leginkább majd a közeljövőben kell megbirkóznunk.

Az egyszámjegyűvé zsugorodott infláció is további jövedelem-vesztést jelez, még ha a korábbiakhoz képest kisebb arányút is. A kérdésben megszólaló, nem kormányközeli közgazdászok egyáltalán nem osztják azt a kormányzati optimizmust, mintha e nyomasztó jelenség átkerülhetett volna a „megoldott feladatok” listájára.

Az év végi sajtóban két kitűnő elemzés is részletekbe menően mutatta ki azt, hogy a hazai népesség eme inflációs években sokezer milliárdos veszteséget szenvedett el, elsősorban a folyószámláikon tartott összegeik révén. Lásd: Várhegyi Éva: Az infláció megeszti a pénzünket. *ÉS*. dec. 21. 5.o., valamint a Magyar Narancs ünnepi duplaszámában megjelent Karagich István-interjú: *Pusztító, fergeteges vihar közeleg*. MaNcs. dec. 21. 10-12.o.

További olvasnivalók minderről [itt](#), [itt](#), [itt](#) és [itt](#).

A háborúról

A háború vészes hírei – a többség meglepetésére – ezt az évet is végig uralni tudták. Ma már senki sem emlékszik arra, hogy 2022 kora tavaszán egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt még az is, hogy akár összességében is folyhassanak a hadműveletek. Ehhez képest pillanatokon belül megélhetjük az orosz agresszió megindításának második évfordulóját is. Nem állítanánk, hogy a magyar lakosság jelentősebb tömegei bármiféle közvetlen formákban is találkozhatnak a szomszédunkban zajló öldöklések mindennapos jeleivel. Az esti híradókban persze igen, de ezeknek a szörnyűségeknek nem szokott annál nagyobb hatása lenni, mint a távolabbi tájakról érkező rémes jeleneteknek. Ráadásul október 7. után megoszlik a közfigyelme a Szentföldi hírekkel, amiknek semmivel sincsen kisebb elrettentő hatása, mint a szomszédságban zajló harcoknak.

Az ám... háború... vagy – mi is? A miniszterelnök december 21-i, páratlan médiafigyelemmel kísért, rendkívüli sajtótájékoztatóján még azt is megtudhattuk, hogy szerinte ez nem is háború...Pontosabban mondva, az újságírói kérdésekre válaszolva belezavarodott az e tárgykörben felmutatott pávatáncának a koreográfiájába. *Attól függ, hogy hol és kivel beszélünk – ettől függően nevezhetjük háborúnak, vagy annak, aminek Oroszországban szeretik nevezni* – próbálta menteni a menthetőt. Ritka pillanatoknak lehettünk tanúi, mert a nyilvánosság előtti akaratlan színvállás kikényszerítette a kormányfőből a háború kapcsán szünet nélkül képviselt hivatalos magyar álláspont védhetetlen és elfogadható érvekkel meg nem magyarázható mivoltát. Mindez fölöttébb kínos volt, mert az általa hangoztatott, kényszeres és nehezen

tagadható oroszparti magatartás az elmúlt két évben óriási és egyértelműen negatív hatást gyakorolt az egész magyar külpolitika megítélésére. Világosan körvonalazható ez a negatívum akkor, ha az elmúlt év Brüsszellel kapcsolatos viszonyrendszerét is figyelembe vesszük.

További olvasnivalók minderről [itt](#), [itt](#), [itt](#) és [itt](#).

Brüsszel... Brüsszel...

...hallhatjuk az összes rádióadóban, láthatjuk a legkülönbözőbb tévéműsorok reklámszüneteiben. Az utcára kimerészkedve óriásplakátokról bámul ránk Brüsszel megjelenítője, az Európai Bizottság elnöke, s az őt befolyásoló Soros-származék, akik azt szeretnék, hogy úgy táncoljunk, ahogyan ők fütyülnek. (Tényleg, ki hallotta már, hogyan fütyülhet Ursula von der Leyen? Tud-e fütyülni egyáltalán?) Nos a december végi brüsszeli csúcson minden korábbinál érzékletesebb képeket kaphattunk e fütyty és a hozzá tartozó táncjelenet bonyodalmairól. Orbán Viktor előre megmondta – és a parlamenttel el is fogadtatta –, hogy Ukrajna csatlakozási ügyében vétózni fog, és még pávatáncra sem lesz hajlandó. Aztán pedig – történhetett némi üzemzavar az előzetesen hangoztatott tervekhez képest – nem tudott vétózni. Vagy nem akart, vagy... nem hagyták, mert olyan helyzetet teremtettek a számára, hogy ne is tudjon.

A hazai kormánymédia mindebből hatalmas erőfeszítésekkel próbálta összekovácsolni a hősiés ellenállás képét. A másik alapvető kérdésben Orbán tényleg vétózott, igaz, legfeljebb csak ideiglenes érvénnyel. E két ügyet a részletek iránt kevésbé fogékony hazai közönség számára igazán nem volt nehéz összezavarni, így a magyar közvélemény nagyobb része most sem tudhatja igazán, hogy valójában mi is történt. A lényeg, hogy megkaphattuk azt a pénzt, ami már évek óta jár nekünk, Orbán Viktor ezúttal is hősiésen küzdött, és Ukrajna ügyében most sem adta be a derekát – minderről maga a kormányfő is páratlan médiaaktivitás jegyében győzködi az ország órá hallgató hányadát. Gyanítjuk, hogy híveinek töretlen méretű táborra ezúttal is kétségektől mentesen fogadja el a sikeres hőstörténetet. Miközben máig sem világos, hogy mikor, mennyi pénz érkezhetsen, és – az előzetesen többször is közölt – feltételek közül mi az, amit a magyar kormány úgy teljesített, hogy azt Brüsszelben is kipipálhatónak tartják.

A részletekről ezúttal szokatlanul bőséges forrásmennyiséget adunk, mert még a legfelkészültebb hazai médiaműhelyeknek sem volt könnyű tisztázni a történeteket:

További

olvasnivalók

minderről [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#) és [itt](#).

Arcal a kampány felé, de főleg hangerővel...

A kormányfő szeptember óta minden lehetséges megszólalásakor hangoztatja, hogy a kormány és a Fidesz számára a legfontosabb belpolitikai feladat és kihívás a jövő júniusi uniós választások minél nagyobb arányban történő megnyerése. S ez az a pont, ahol Orbán Viktor, a kormány és a Fidesz minden lényeges lépése, döntése értelmezhető, s magyarázatul szolgálhat akár a decemberben meghozott intézkedésekre is. Ezért kellett sebtében újra szabályozni az önkormányzati választások néhány részletét – látszólag a [Mí hazánk ötletére](#).

Ezért kellett meglepő gyorsasággal felállítani egy soha nem volt hivatala a magyar szuverenitás megvédése érdekében, amiért még az alaptörvényt is érdemes volt módosítani, tizenkettedszer is. (Ennek tükrében utólag nagyon is érthető funkciót kap az a fajta rágalomhadjárat, amit az ellenzék egésze ellen hónapok óta folytattak, az ú.n. „dollárbaloldallal” szembeni kampány keretében.)

További olvasnivalók minderről [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#) és [itt](#).

Ezért kell megint átalakítani a kormányzati szerkezetet, amelyben az a Nagy Márton lesz a kulcsfigura, aki elsőszámú képviselője a – bármilyen áron – pozitív növekedési ígéreteknek0

További olvasnivalók minderről [itt](#), [itt](#) és [itt](#).

Ezért kell váratlan és fölöttébb vitatható külügyi kapcsolatok után kapkodni. És egyáltalán, az idei év zavarba ejtő külpolitikai lépései mögött is a legtöbbször ezt, a júniusi uniós választásokra tekintő – szempontot kell látnunk:

További olvasnivalók minderről [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#), [itt](#) és [itt](#).

S egy rövid utószó

Mindezekről a következő hónapokban még az eddigieknél is sokkal részletesebb képet kapunk majd. Nehéz elképzelni, hogy a júniusi választások előtt képes lenne megváltozni az a fajta alapvető közéleti/politikai szerkezet, amelynek a virágba borulását hónapok óta „élvezhetjük”. S mint e fönti összegzőből is kiderülhetett, a mögöttünk hagyott decemberben reggeltől estig tartó média-üzemmódban öntik ránk a kampányüzeneteket. Még akkor is, ha első hallásra/látásra nem is sejtjük, hogy az adott ügy/botrány már nagyon is szerves része a választások előtt megszokott hisztériáknak.

Egyszer majd ezen is túl leszünk, ez is elmúlik. Az sem elképzelhetetlen, hogy évtizednyi távolságból visszatekintve, 2033-ban csak arra fognak az utódjaink emlékezni: a 2023-as esztendő volt, amikor megtörténhetett a CSODA: két magyar születésű/származású, tudós honfitársunk is Nobel-díjat érdemelt ki. Így legyen.

<https://hirklikk.hu/kozelet/ev-vegi-merlegek/426021>